

Святият Дух и щастливите хора

Прочит: Послание към Римляните 8:26-39

Днес имаме удоволствието да размишляваме върху един от най-красивите пасажки в Новия завет. Красив е, защото с величествен размах ни разкрива дълбочината и всеобхватността на Божествения замисъл -от предузнанието до вечността; и защото ни говори с такава убеденост за непреходността и сигурността на Божията любов. Истина, надежда и любов струи от тези стихове. Това е така близо до щастието!

Хората търсят Истината, ала нищо не е окончателно в този свят и тя постоянно им се изплъзва. Търсят любов, но човешката любов - и тя е неутрайна. Затова в най-добрия случай се наслаждават на щастливи мигове, на трохите, а не на самото щастие! Кой може да бъде щастлив в това битие, подчинено на немощ и суета? Цялата книга „Еклисиаст“ е всъщност коментар на един единствен стих-“Суета, всичко е суета“. Празнота, безполезност, безцелност, мимолетност – и в целите, и в резултатите! Нелеп е животът „под слънцето“, хванат в затвора на времето и пространството. В най-добрия случай имаме утехата „и това ще мине“ - но каква утеха е тя, след като и тя ще мине. Преходността раздробява всичко! Само вечната мъдрост и вечната любов биха ощастливили някого. Останалите -просто сме доволни, и то временно.

Ап. Павел едва ли е бил доволен човек. Мисля си обаче, че е бил...щях да кажа щастлив, но по-точното е, почти щастлив. Докосвал се е до щастието. Предвкусвал го е. Още малко му е трябвало за пълното щастие, знаел е, че сега то е непълно, но все пак - предстои. Бил е уверен, че му е гарантирано. А това е почти щастие, нали?

И кой е бил източникът на тази увереност? Излятият в сърцето му Свети Дух! За връзката между Святия Дух и щастието ще говорим днес.

Едно изследване над 19 от европейските нации показва, че българите и руснаците са най-нещастните народи сред тях. Проучването било според пет показателя – брой на разводите; безработица; чувство на недоверие; преценка за работата на правителството; процента на вярващите хора. Е, ще кажем- блажени са учените, които могат да установят дали един народ е щастлив или нещастен. За нас и без изследване е видно – повечето ни съграждани, с които се разминаваме по улицата, се обличат в тъмни цветове, а лицата им са мрачни като мокър некролог. Ала защо само българите да са набедени?

Да предположим, че датчаните са като цяло щастливи като народ, но тук-там се намира и нещастен датчанин. Дали в момента на нещастieto си той не се смята за датчанин? А и нали човек се чувства ту щастлив, ту нещастен! Науката мълчи по този въпрос.

Библията обаче отдавна се е произнесла – пълно щастие на тази земя няма! То може да се предвкуси, но само по един единствен начин- чрез вяра, надежда и любов. И само чрез Святия Дух имаме достъп до тези съкровища!

Днешната тема всъщност е продължение на темите на от последните три седмици. Най-напред се разгледа, че грехът е главният враг не само на човека, но и на цялото творение. Това е темата на Римл. 7 глава. Какво се казва там? Плътта, нашето покварено „Аз“, е немощна. Грехът в нас обезсилва дори Божия свят Закон и ние нямаме сили да го спазим. Светът е под проклетие – за какво щастие можем да говорим? Цялата природа стене в немощ.

След това на преден план излиза служението на Духа. Докато в 7 глава на Римляни думата Закон се споменава над 30 пъти, а Святият Дух само веднъж, в 8 глава контрастът е пълен. Святият Дух е главната тема и се споменава 27 пъти! „Да ходим по Духа“ бе предметът на следващата проповед. Той пребъдва във вярващите и им дава сила, за да се борят с греха. Наш дълг към Него е да се освещаваме. Ала има и нещо повече- животворящият Дух, Който възкреси Исус и е съживил и нашия дух, за да повярваме, един ден ще възкреси по същия начин и нашите тела!

Днес мнозина не вярват във възкресението на тялото. Предпочита се концепцията за вечното

съществуване на душата. Просто се отърваваме от временната обвивка, после каквото стане. Да, но тогава смъртта никога няма да е победена, а ще бъде украсена с хубави думи. Тя няма да е вече наш враг, а ще е просто начина, по който безсмъртната душа отива във вечността. До поне 18 век, гробовете на хората са били изписвани с латинското „resurgam”, което означава „Аз ще възкръсна.“ Затова хората се погребват на изток, за да може, когато дойде Господ, да могат да станат и да Го посрещнат. Днес това е забравено.

Друго виждане за смъртта е, че тя е един приятел, който идва, за да ни отведе на друго, по-добро място. Това вярване набира сили с учението на Ню Ейдж и бива подкрепено от поддръжниците на доброволната евтаназия.

Говорих след един дебат с една от участничките, която е атеистка. Попитах я, след като не вярва в Бог, в какво има надежда. Тя помълча, помисли и каза: „Никаква надежда нямам.“

Какво ли му остава на човек в такава безнадеждност? Да се хвърли под влака, както професора-атеист от филма „The sunset limited”, който гледах наскоро.

Бог обаче храни надежда за света, който е прокълнал. Наглед безкрайния цикъл на раждане и смърт, на страдания и несправедливост, ще премине, се казва в Библията. Творението ще бъде освободено, всемирът няма да бъде унищожен безвъзвратно, а преобразен и прославен. Сега обаче, старият материален порядък и новородените християни страдат и въздишат в усърдно очакване. Природата, сътворена за Божия прослава, не може да осъществи истинското си предназначение, докато главният актьор-човекът, не внесе своя принос. Има напрежение- между онова, което Бог е започнал, като ни е дал Духа и онова, което ще довърши. Живеем в междувремие – с помощта на Св. Дух ние се освещаваме и се подготвяме за Господния ден.

Има една притча за пеперудата, която четох в интернет. Ще ви я разкажа.

Веднъж в един пашкул се появила малка пукнатина и случайно минаващ човек дълго гледал как през тази малка цепнатина се опитва да излезе пеперуда. Минало много време и пеперудата сякаш изоставила своите усилия, а цепнатината оставала все така малка. На човека му се сторило, че пеперудата е направила всичко възможно и у нея не са останали сили за каквото и да било. Тогава човекът решил да и помогне: взел малко ножче и разрязал пашкула. Пеперудата излязла веднага. Но нейното телце било слабо и немошно, крилата и били недоразвити и едва се движели. Човекът продължил да наблюдава, мислейки че крилата на пеперудата ще се оправят, ще укрепнат и тя ще може да лети. Но нищо подобно не се случило. През остатъка от живота си пеперудата се влачила по земята. Тя така и не могла да литне. И всичко, само заради това, че човекът желаейки да и помогне, не разбрал, че усилието за излизане от пашкула е необходимо на пеперудата, за да може течността от тялото и да премине в крилата, те да се разгърнат, и тя да може да лети.

Животът застава пеперудата с труд да напусне тази обвивка, за да може да расте и се развива. Понякога именно усилието ни е необходимо в живота!

Ако ни беше позволено да живеем, без да срещаме трудности, то бихме били оцетени. Ние не бихме могли да бъдем толкова силни, колкото сме сега. Никога не бихме могли да полетим.

Аз молих за сила... а животът ми даде трудности, за да бъда силен.

Аз молих за мъдрост... а живота ми даде проблеми за разрешаване.

Аз молих за богатство... а живота ми даде мозък и мускули за да мога да работя.

Аз молих да мога да летя... а живота ми даде препятствия които да преодолявам.

Аз молих за любов... а живота ми даде хора, на които мога да помогна да решат проблемите си.

Аз молих за блага... а живота ми даде възможности.

Не получих нищо от това за което молих.... но получих всичко, което ми е нужно.

Съпротивата на греха в нас, на света около нас и на дявола, ни правят физически и нравствено уязвими. Но гледайки към славата, разчитайки на подкрепата на Св. Дух, ние имаме надежда!

Вече навлизаме в пасажа, който разглеждаме днес. Сега можем да разберем какво точно иска да каже ап. Павел в ст. 26. Св. Дух ни помага в нашата немощ. Не знаем как да се молим е в смисъл, че не знаем за какво да се молим - дали за избавление от страданията, или за сила да

ги понесем. Духът обаче знае онова, което ние не знаем. Така сам Той ходатайства за нас. Казват, че изразът „неизговорими стенания“ не е много точен. Ап. Павел има предвид не че стенанията не могат да се изговорят, а че си остават неизговорени. Те са неизразени, а не неизразими. Духът ходатайства за нас и го прави с неизказани стенания! След като е писал за стенещото творение и за стенещата църква, апостолът пише и за стенещия Дух. Той се отъждествява с нашите стенания и заедно с нас копнее за окончателното освобождение.

Ст. 28 започва с думите „но знаем“. Има много неща, които не знаем, но и има такива, които знаем и трябва да знаем. Сега знаем, че Бог действа в живота ни. „Всичко съдейства за добро“ също не бил много точен превод на български. Наистина, знаем, че всичко не съдейства само по себе си за нашето добро. Смисльът е следният:... „но знаем, че за тези, които обичат Бога, Той действа.“ И така, Бог работи за пълното ни добруване, за нашето окончателно спасение.

Това, че действа във всичко, би трябвало да включва и страданията ни. Така и отрицателното в нашия живот не остава извън вечния замисъл и всеобхватното Му провидение.

Йосиф например е убеден, че братята му са постъпили зле, но казва: „Вие наистина намислихте зло против мен, но Бог го намисли за добро... че да спаси живота на много хора.“

В следващите два стиха ап. Павел проследява Божието добро намерение в неговите пет етапа- от началото му в Божия ум, до окончателното изпълнение в идващата слава.

Първо става дума за онези, които Бог предузна. Някои смятат, че Бог предузнава кои ще повярват и така предопределя кои ще се спасят. Но ако Бог определя хората, защото те ще повярват, излиза, че те повярват по тяхна заслуга. Ала не е така! Всъщност, стаоеврейското „знам“ означава много повече от придобитото с разума познание. Когато Бог познава някого, това означава, че се грижи за него, почита го, общува с него. Такъв е случаят с Израел например. Следователно предузна“ е равнозначно на „възлюби“. Бог първи ни възлюби, после ние Него – и то чрез действието на Св. Дух!

Които предузна, тях и предопредели... За да станем християни, се изисква решение, но преди това решение да стане наше, то е било Божие. С това не се отрича, че ние по своя воля вземаме решение, а се казва, че сме го направили, защото Той „е решил за нас“. Човешките заслуги трябва да се изключат. Помислете, защо се молим за други да повярват? Така не признаваме ли Божието върховенство в спасението?

Вярно е, че има трудности с учението за предопределението, но те са свързани по-скоро с ума, а не с прилагането му.

Които Бог предопредели, тях и призова. Бог призовава хората чрез благовестието. Те откликват на него и ние така разбираме, че Бог ги е избрал.

Които Бог призовава, тях и оправдава. Оправданието е повече от прощката и дори приемането. То е изявление, че сега грешникът е праведен пред Бога, защото му е вменена праведността на Исус.

Които оправда, тях и прослави. Грешниците не заслужават именно Божията прослава, проявлението на Неговото величие. Съдбата ни е да получим нови тела в нов свят – преобразени чрез славата на Бог.

Накрая- от ст. 31 до ст. 39, ап. Павел отправя предизвикателство към всеки и към всички -от ада до небето! Задава пет въпроса, които, забележете, остават без отговор. Много е важно да разберем защо тези въпроси остават без отговор. Вероятно това е така заради истината, която се съдържа във всеки от тях.

Въпрос 1: „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“

Павел можеше да попита направо „Кой е срещу нас?“ и веднага щеше да бъде засипан с отговори. Какво да кажем за съпротивата от невярващия свят? Могъщ противник е и грехът, който живее в нас. Смъртта продължава да ни бъде неприятел. Дяволът също рикае и дебне

да ни погълне. Същността на въпроса обаче е в това „ако“ (по-скоро „щом“). Щом Бог ни е предугаднал, призовал и оправдал, прославил, кой ще е против нас? Някога, като бях ученик, си разказвахме един анекдот. (анекдот за зайчето и лъва)

Онзи, Който не пожали Сина Си, как няма да ни подари всичко? Отново ап. Павел можеше да попита: „Няма ли Бог да ни подари всичко?“ Как можем да бъдем сигурни, че Бог ще удовлетвори всичките ни потребности? Но Той вече ни е дал Сина Си! По този начин Той ни е дал всичко! В петък на младежкото гледахме един късометражен филм. Той е по една нередко цитирана история, но е интересен за гледане, добре е направен. (филмчето от младежкото);

Кой ще обвини Божиите избраници? Бог ли, Който ги оправда?

Мнозина могат да надигнат глас и да ни обвинят. Дяволът, който си е клеветник. Нашата съвест, враговете ни...Ала Бог вече ни е оправдал! Както казваме -ядец!

Кой ще ни съди- Христос ли, Който ходатайства за нас?

Кой ще ни отлъчи от Христовата любов?

Могат ли болката, несретите и загубите да отлъчат Божиите избраници от Неговата любов?

Не! Дори ставаме повече от победители, защото страданието ни е свидетелство за единението ни с Разпънатия, а не причина да се съмняваме в Него!

Никое създание, нито времето и пространството, нито силите на всемира могат да ни отлъчат от любовта на Бога!

Днес, когато нищо не изглежда устойчиво и целият човешки опит е белязан с несигурност, когато дори ние не сме застраховани от изкушения и трагедии, на нас ни се обещава да възтържествуваме над тях. Бог е обещал не че няма да ни споходят страдания, а че те не ще ни отлъчат от любовта Му. Това е Божията любов, която е била излята от Св. Дух в сърцата ни и която ще ни отведе у дома при славата. Увереността ни се корени не в нашата любов към Него, която е крехка и непостоянна, а в Неговата любов към нас!

И така- къде търсим щастието? Тук можем само да го предвкусим, но не в цялата му пълнота и не завинаги. Ходете по Духа! Не забравяйте, че плода на Духа е любов, радост, мир... все неща, с които свързваме щастието.

И нека да не забравяме, че:

Дълг без любов прави човека навъсен

- Отговорност без любов прави човека безцеремонен
- Справедливост без любов прави човека твърд
- Истина без любов прави човека критикант
- Възпитание без любов прави човека противоречив
- Ум без любов прави човека хитрец
- Любезност без любов прави човека лицемер
- Ред без любов прави човека дребнав
- Познание без любов прави човека деспотичен
- Власт без любов прави човека брутален
- Чест без любов прави човека високомерен
- Притежание без любов прави човека скъперник
- Вяра без любов прави човека фанатик